

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 76: Forslag til lov om ændring af ferieloven. (Renteafkast af Feriekonto).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 13/11 2003. Første behandling 21/11 2003. Betænkning 10/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Anden behandling af lovforslag nr. L 75: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Egenbetaling for private arbejdsgivere).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 13/11 2003. Første behandling 21/11 2003. Betænkning 10/12 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Fortsættelse af anden behandling af lovforslag nr. L 6:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Ændring af reglerne om tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring og styrket indsats mod ægteskaber, der indgås mod eget ønske).

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 8/10 2003. Første behandling 22/10 2003. Betænkning 9/12 2003. Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af 10/12 2003 af Anne Baastrup (SF) og Elsebeth Gerner Nielsen (RV). Første del af anden behandling 11/12 2003. Tilføjelse til betænkning 12/12 2003).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Anne Baastrup (SF) og Elsebeth Gerner Nielsen (RV).

Der var ikke stillet ændringsforslag i tilføjelsen til betænkningen.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Forhandling

Anne Baastrup (SF):

I sommeren 2003 bragte dagbladet Politiken en række historier om danskere, som efter et udlandsophold i forbindelse med uddannelse eller arbejde var blevet gift med en derboende. Deres ønske om at vende hjem til Danmark efter et stykke tid for at lade deres børn vokse op i Danmark eller for at arbejde her blev mødt med et afslag.

Det gav en del debat, som regeringen kunne have undgået, hvis der var blevet lyttet til SF under behandlingen af den tidligere stramning af udlændingeloven. Med dette lovforslag forsøger integrationsministeren at gøre op med det problem og løber derved ind i nye problemer.

Lovforslaget betyder, at udenlandsk adopterede børn ikke fremover betragtes som ligestillede med danske børn. Det er der efterfølgende blevet søgt repareret på, men ikke godt nok. Nu vil større børn, som er adopterede, blive ramt af diskriminationen.

Integrationsministeren har i sine bemærkninger til dette ændringsforslag virkelig haft succes med at lave en adskillelse af oprindeligt dansk-

fødte børn og udenlandsk adopterede, som for udenlandsk adopterede virker krænkende.

I et forsøg på at reparere herpå er der så kommet en formentlig velment, men ganske uforståelig uddybning af bemærkningerne. Det er nogle bemærkninger, som får én til at tvivle på, om ministeren har kendskab til, hvor vanskeligt det er i Danmark at blive godkendt til adoption, og jeg er sikker på, at de myndigheder, som sidder med adoptionssager, tager sig til hovedet over den manglende tillid, som integrationsministeren og et flertal af partier her i Folketinget har til disse myndigheders evne til at vurdere, om en ansøgning om adoption er ærligt ment.

Adoption og Samfund har påpeget problemet og gav i udvalget en ganske udførlig beskrivelse af den oplevelse, adopterede børn vil få af denne diskrimination. Foreningen har efterfølgende skrevet til udvalget og opfordret til, at man i stedet vælger at stemme for det af Det Radikale Venstre og SF stillede ændringsforslag, fordi vi derved undgår diskrimination.

På tilsvarende vis har Den Sydslesvigske Forening rettet henvendelse til udvalget og påpeget den diskrimination, som de oplever lovforslaget betyder for deres unge. Vil man som ung gerne bo i Sønderjylland, er det bedre ikke at få dansk statsborgerskab, hvis man vil have muligheden for selv at kunne vælge sin ægtefælle. I SF mener vi, det er vigtigt, at man har retten til at vælge sin ægtefælle selv. Det er hverken staten eller forældrene eller familien, der skal bestemme det.

Vi har også forståelse for, at ministeren gerne vil ud af den knibe, han var kommet i, hvor det var lykkedes ham at forhindre unge i at kunne slå sig ned i Danmark for al fremtid, hvis de valgte en ægtefælle uden for EU. Vi ser det da også som et isoleret fremskridt, at tilknytningskravet ophæves, når man er fyldt 28 år. Problemet er blot, at kravet, især som det blev formuleret ved sidste lovændring, er fuldkommen uansvarligt over for unge mennesker, når man tænker på, hvor almindeligt det er at rejse ud for at uddanne sig eller for at arbejde.

I øvrigt er det et sølle lovforslag. Der er i bemærkningerne opstillet en lang række betingelser for, hvordan man fremover skal kunne bevise, at ægteskabet er indgået efter begge parter eget ønske. Det må siges at være lovgivning via bemærkningerne, og det er helt utilstedeligt.

Jeg har ikke selv været ordfører på sagen, før hr. Kamal Qureshi tog barselorlov, og jeg havde

ganske vist godt hørt, at han beklagede sig, men at det var så slemt, anede jeg ikke.

Vi har en ægteskabslov, der klart beskriver, hvad der er forbudt, når det drejer sig om ægteskab indgået mellem beslægtede. Nu får vi så en ændring i udlændingeloven, der fastlægger en lang række nye forbud i bemærkningerne. Det er ikke god lovgivning.

SF anbefaler, at Tinget stemmer for det af SF og Det Radikale Venstre stillede ændringsforslag.

Kl. 17.05

Elsbeth Gerner Nielsen (RV):

Socialdemokraterne og regeringen bekræfter desværre med det stillede ændringsforslag, at der åbenbart ingen grænser er for udlændingepolitikken. Nu er det de adopterede børn og deres familier, der hvirvles ind i den nationalistiske centrifuge, som med stadig større nidkærlighed sorterer de forkerte fra.

De forkerte er dem, der ikke er født og opvokset her. De forkerte er dem, som ikke har ægte dansk blod i årerne. Blod og slægt betyder i det hele taget stadig mere i statens vurdering af, hvem der hører til her i landet, og hvem der ikke gør. Derfor måtte turen selvfølgelig komme til de adopterede børn, som med deres fremmede herkomst åbenbart også udgør en potentiel trussel set med Socialdemokraternes og regeringens øjne.

Hvert år kommer der omkring 750 børn til Danmark, børn, som er adopterede af danske familier, børn, som deres familier er lige så glade for, som hvis det havde været deres biologiske børn. Alligevel føler adopterede børn sig anderledes. De søger ofte bekræftelse på, at de er lige så elskede som andre børn, at de hører lige så meget til her som de biologiske børn. Alene af den grund er det uforståeligt, at et flertal i Folketinget kan stemme ja til regeringens ændringsforslag, som en gang for alle slår fast, at også det officielle Danmark mener, at der er forskel på Danmarks egne børn og de børn, der kommer udefra.

Det er synd, at så mange familier nu skal udsættes for et yderligere pres i form af en lovgivning, der forskelsbehandler deres børn.

Også adoptionsforeningerne har på det kraftigste opfordret til at tage lovforslaget af bordet. Det er foreningernes klare opfattelse, at dette lovforslag vil forringe Danmarks muligheder over for afgiverlandene. For de lande, der bortadopterer børn, er det afgørende, at deres børn

behandles lige så godt som Danmarks egne børn. Det ændres med L 6.

Hvordan – jeg spørger ikke mindst Socialdemokraterne – kan man være med til at udsætte danske adoptivbørn og deres familier for det her? Hvorfor sætter man grænsen ved netop 4 år? Hvorfor har foreningerne på adoptionsområdet ikke været hørt i en for dem så vigtig sag? Og hvad med Justitsministeriet? Har justitsministeren, som har ansvaret for adoptionsloven, haft lejlighed til at bidrage med sin faglighed til denne lovgivning?

Lad mig så sige noget generelt til L 6. Det Radikale Venstre fremsatte sidste år fem beslutningsforslag om integration, ægtefællesammenføring og forebyggelse af tvangsægteskaber.

Vores udgangspunkt var og er, at staten ikke skal blande sig i, hvem borgerne gifter sig med. Men gifter man sig med en udlænding og ønsker at bo sammen her i landet, må udgangspunktet være, at man kan forsørge de familiesammenførte. Vi kan ikke både have åbne kasser og åbne grænser. Endelig er vores krav, at ægtefællesammenførte skal udvise vilje til at lade sig integrere som forudsætning for at få deres opholdstilladelse forlænget.

I forhold til tvangsægteskaberne er det vores opfattelse, at en opstramning af straffeloven og en konsekvent retsforfølgelse af de mennesker, som medvirker til et tvangsægteskab, vil være afgørende. Det er for os kernen i en liberal og konsekvent udlændingelovgivning.

I stedet vælger Socialdemokraterne og regeringen nu at gennemføre en ny stramning af udlændingelovgivningen, som går ud over alle, som måtte være så uheldige at forelske sig i en udlænding. Der indføres en såkaldt formodningsregel, en regel, som indebærer, at myndighederne har ret til at formode, at dit ægteskab er indgået mod din egen vilje, hvis du agter at gifte dig med en nært beslægtet.

Ligeledes trækker det i den forkerte retning, kære kolleger, hvis det er sådan, at der i din familie tidligere har været medlemmer, som har søgt om at få familiesammenføring, som har giftet sig med en udlænding. Det alene, at man kommer fra en internationalt orienteret familie, indebærer nu, at man kan gå hen at få sit eget ægteskab dømt ude som et tvangsægteskab.

Kl. 17.10

Der er så omvendt bevisbyrde. Du har mulighed for selv at dokumentere, at det ikke er sandt, at der er tale om et tvangsægteskab. Det kan du gøre, hvis du f.eks. kan bevise, at man

har haft fælles adresse, eller at man har arrangeret sin bryllupsfest selv. Jeg var ikke klar over, at det skulle være en særlig dansk måde at blive gift på, at man skulle arrangere sin bryllupsfest selv, men der står i L 6, at sådan skal det være.

Endelig har du også mulighed for at dokumentere, at dit ægteskab ikke er et tvangsægteskab, hvis du kan bevise, at du har samlevet før ægteskabets indgåelse. Det betyder vel, at man har haft sex, inden ægteskabets indgåelse. For at få statens velsignelse af det ægteskab, skal du altså tillade staten at få indseende i det mest intime i dit liv.

Ordet stamtræ optræder fem gange i denne lovgivning. Hvem havde troet det i det moderne Danmark? Unges mulighed for at gifte sig med en udlænding gøres afhængig af blodets bånd, af slægten, af forhold, den enkelte ikke har indflydelse på. Jeg troede, at det netop var sådan noget; regeringen og Socialdemokraterne ville bekæmpe, at det var indvandrerens såkaldte middelalderlige traditioner, der stod for tur. Disse synes derimod at være den medicin, alle nu skal tvangsfordres med.

I kampen mod de fremmede er regeringen og Socialdemokraterne godt i gang med at smide det danske ud med badevandet. Almindelige retsprincipper sættes over styr. Aldrig i moderne tid har staten kunnet blande sig i det private på en måde, som man gør i disse år. Ja, selv forholdene for det danske mindretal sættes over styr i kampens hede. Sydslesvigerne skal nu også opfylde et tilknytningskrav, hvis de skulle formaste sig til at blive danske statsborgere og søge familiesammenføring med en ægtefælle uden for Europa.

Med L 6 skriver de ansvarlige partier Danmark yderligere ud af det europæiske samarbejde. Kun takket være det danske forbehold på indre retlige anliggender kan L 6 og dens forgænger gennemføres. Danmark er det eneste land i Europa, måske i verden, som arbejder med et tilknytningskrav.

L 6 er efter Det Radikale Venstres opfattelse et af de værste lovforslag på udlændingområdet, vi endnu har set. Det er det, fordi det bryder med grundlæggende retsprincipper, og fordi det enkelte menneskes frihed nu igen skal begrænses af slægts- og blodsbånd.

Udlændingelovgivningen virker som en centrifuge, hvor der hele tiden slynges nye grupper ud i mørket, ud af fællesskabet. Forestillingen er vel, at på et tidspunkt vil man stå tilbage med en lille ædel skare af ægte kernedanskere med dan-

ske aner og rødder så langt tilbage, som snæversynet rækker.

Kære venner, jeg lover, at den udgrænsning aldrig får ende. Det kan kun stoppes, hvis det liberale værdigrundlag igen finder en bannerfører.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det ikke er sikkert, at »kære venner« dækker alle i salen.

Jann Sjørnsen (KD):

I denne her sag vil Kristendemokraterne gerne være Det Radikale Venstres venner, kan jeg så indlede min ordførertale med at sige. Jeg skal også sige, at jeg i denne forbindelse taler på Kristendemokraterne ordfører, fru Bodil Kornbeks, vegne.

Vi er helt enige i, at det er helt galt, når man i et retssamfund ikke kan være sikker på, at en persons retsstilling er den samme, uanset hvem man gifter sig med. Det er det, det hele handler om. Regeringspartierne har, i godt følgeskab med Socialdemokraterne, efterhånden eroderet det ganske simple, at man ikke som samfundsborger får forringet sin retsstilling af, at man kommer til at gifte sig – om jeg så må sige – med den forkerte.

Lad mig her ved andenbehandlingen opholde mig mere præcist ved de ændringsforslag, der er stillet, hvor jeg må meddele, at vi kan støtte det ændringsforslag, som er stillet af Det Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti.

Når man ser bort fra alt, som det her lovforslag i øvrigt handler om, og alene skal tage stilling til spørgsmålet om adopterede børn og deres familiers situation, er det mindste, man kan sikre, at de adopterede børn bliver ligestillede med de biologiske. Det er, hvad Det Radikale Venstres og Socialistisk Folkepartis ændringsforslag går ud på, og derfor kan vi støtte det.

Kl. 17.15

Vi kan støtte det i modsætning til det ændringsforslag, som ministeren på regeringens vegne har stillet, som jo altså fører til en katastrofal forskelsbehandling mellem adopterede børn og biologiske børn. Jeg vil gå så vidt som til at sige, at det efter Kristendemokraternes opfattelse er et helt skammeligt ændringsforslag, ikke alene i forhold til de familier, der har børn, som er adopteret, men sådan set også i forhold til de lande, børnene er adopteret fra, og som har gjort det i en forventning om, at disse børn måtte bli-

ve behandlet på samme måde som biologiske børn af danske familier.

Skammeligt er det sandelig også, at Socialdemokraterne er med på denne galej. Socialdemokraterne har mange gange i debatten om udlændingelovgivningen yndet at sige, at der var et menneskesyn til forskel på den nuværende regering og Socialdemokraternes udlændingepolitik. Jeg mener, at vi med dette ultimative punkt, som vi nu er nået til med hensyn til den diskrimination, der finder sted på udlændingemrådet, må konstatere, at det vist kun er Socialdemokraterne, der kan se, at der er et menneskesyn til forskel på regeringens og deres egen udlændingepolitik. For os andre er forskellen den samme.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Lad mig afslutningsvis stilfærdigt gøre opmærksom på, at det, vi drøfter, er en lempelse af udlændingeloven. Vi drøfter nemlig et forslag, som fjerner det meget omtalte tilknytningskrav for personer, som har haft indfødsret i 28 år, eller som fra barnsben har været her i 28 år.

I den forbindelse opstår så spørgsmålet om adopterede. Her har vi fundet en løsning, og regeringen har aftalt med Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, at vi stiller dette ændringsforslag, som ligner adopterede med statsborgere, hvis de er blevet adopteret inden det fyldte fjerde år. Derved løser vi 90 pct. af de problemer, der er med den pågældende gruppe.

Når vi ikke kan stemme for det andet ændringsforslag, der er stillet, er det, fordi det vil rejse meget store urimeligheder over for andre grupper. Et eller andet sted skal grænsen gå. Vi synes, vi har fundet et sted, hvor vi på den ene side løser 90 pct. af problemerne, samtidig med at vi ikke åbner en dør på vid gab, hvad der kunne misbruges.

Med hensyn til det danske mindretal i Sydslesvig kan jeg oplyse, at medlemmer af det danske mindretal, dansksindede i Sydslesvig, som har opholdt sig i Sydslesvig, vil blive behandlet fuldstændig, som om de havde opholdt sig i Danmark. Hvis der har været sagt og skrevet noget andet, er det det, jeg nu siger, der gælder, og det er det samme, som jeg sagde til fru Elsebeth Gerner Nielsen i spørgetiden i sidste uge.

Lad mig så lige til sidst sige, at dette med, at nogle bliver bedt om at tegne et stamtræ, er jo måden, hvorpå man opdager, om der er en indikation på, en sandsynlighed for, at familien øver pres på den unge. Det er jo ikke noget, som fører til et forbud, til et nej. Som der står i lovforsla-

get, er det noget, som kan tale for, altså være et moment, når det skal vurderes, om ægteskabet indgås af fri vilje.

Jeg vil gøre opmærksom på, at det vigtigste formål med disse tilføjelser til lovgivningen – dels at der som udgangspunkt gives nej til fætter-kusine-ægteskaber, dels at tidligere familie-sammenføringer taler for, at der kan være tale om et arrangeret ægteskab under pres – er at hjælpe den unge og den unges familie imod presset fra hjemlandet. Der er mange, der vil blive glade for afslaget, og det vil lette familiens arbejde med at overbevise dem derhjemme om, at de må opgive at realisere den aftale, som de unge ikke selv har fundet på.

Kl. 17.20

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er tre korte bemærkninger. Hr. Søren Søndergaard, derefter fru Anne Baastrup og derefter fru Elsebeth Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ministeren forklarede, at i forhold til diskriminationen af adopterede havde man fundet en løsning for 90 pct. vedkommende. Nu er det kun 10 pct. af de adopterede, som bliver diskriminerede. Og ministeren sagde, at det er man nødt til at fastholde, for ellers kunne det misbruges.

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvordan kan det misbruges, hvis man vedtager et ændringsforslag, som betyder, at alle adopterede sidestilles med folk, der altid har boet i Danmark?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er justitsministeren her desværre ikke i dag, og det må vi jo tage til efterretning, men hvis det er sådan, at integrationsministeren har undersøgt sagen hos justitsministeren, vil jeg godt høre, hvad det konkret er for nogle problemer, som Justitsministeriet har meddelt integrationsministeren, det giver, for så vidt angår ligestilling mellem adopterede og danskfødte børn, hvis man ikke laver en aldersgrænse.

I SF er vi meget enige med ministeren i, at tvangsægteskaber simpelt hen er helt forfærdeligt, og at vi skal gøre alt, hvad vi kan for at undgå det. Men ministeren ser helt bort fra de bemærkninger, som ministeren selv har skrevet til sit lovforslag, nemlig at forslaget baserer sig på ønsket om at begrænse indvandringen. Jeg synes, at ministerens meget pæne ord om at forsø-

ge at undgå tvangsægteskaber falder fuldstændig til jorden, når vi jo ved, at formålet med hele det her lovforslag simpelt hen er at begrænse indvandring.

Herved lægger man så op til nye problemer, for så vidt angår forskelsbehandling mellem folk, der oprindeligt er født i Danmark, og adopterede, folk fra Sydslesvig og folk, der i øvrigt har boet her i Danmark hele deres liv, men som ikke er danske statsborgere.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg hæftede mig også ved, at ministeren sagde, at man kunne misbruge adoptionsloven. I så fald forstår jeg ikke, hvorfor man ikke ændrer adoptionsloven, hvis den kan misbruges. Med andre ord vil jeg gerne have en forklaring på, hvordan i alverden man er kommet frem til en 4-års-grænse.

Jeg vil også gerne vide, hvordan ministeren kan komme frem til, at der er tale om lempelse, når samtlige adoptionsforeninger på området dybt beklager, at man indfører en 4-års-grænse og siger, at det her er ødelæggende for afgiverlandene og for forholdet til afgiverlandene.

Endelig vil jeg også gerne vide, om tilknytningskravet gælder for EU-borgere. Skal børn, der adopteres fra et andet EU-land, opfylde tilknytningskravet, hvis de er fyldt 4 år, når de kommer til Danmark?

Til allersidst: Er det sådan, at alle børn, der allerede er i Danmark, og som er adopterede, skal opfylde tilknytningskravet, eller er det kun børn, der kommer hertil fra nu af? Hvis det er sådan, at det er alle børn, mener jeg selvfølgelig, der er et problem, fordi de forældre, der har adopteret de ældre børn, lige pludselig kommer til at stå med et problem, som de ikke anede eksisterede.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det er, som jeg sagde, sådan, at 90 pct. af de danske adoptioner vil føre til, at de pågældende børn får nøjagtig samme rettigheder, som om de var født her i landet. Hvorfor så ikke sige: Lad os tage de sidste 10 pct. med; lad os gøre som forslagsstillerne ønsker og sige, at alle adopterede ligestilles? Betænkeligheden består i, at det jo ikke er alle landes familiemønstre, der er ligesom det danske. Man kan udmærket forestille sig en endnu større trafik end den, der allerede

findes, med børn, som ikke har de forældre, som det siges de har osv. Så det er det ene.

Kl. 17.25

Det andet moment er spørgsmålet om rimeligheden, for vi skal jo sammenligne disse børn med nogle, som er kommet med deres forældre fra et andet land, og som måske har været i Danmark i længere tid end dem, der er adopteret. Der kan også være tale om et rimelighedsargument. Så der er et muligt misbrugsargument og et rimelighedsargument.

Så kan man med rette sige, at det sikkert er uendeligt få, det drejer sig om. Ja, det, vi taler om her, er under alle omstændigheder uendeligt få børn. Jeg har anslået, at det måske drejer sig om tre personer i løbet af ti år, som overhovedet kommer til at mærke, at det kan være anderledes at være adopteret end ikke at være adopteret. Hvorfor? Det er jo, fordi lovforslaget handler om en lempelse. Vi fjerner tilknytningskravet for alle, som har været statsborgere i 28 år eller har været her i Danmark fra barnsben i 28 år.

De eksempler, vi taler om, er altså tilfælde, hvor der er en, som er adopteret efter det fjerde år, som derefter emigrerer, og som derefter vil emigrere tilbage med en udenlandsk ægtefælle. Det er kun i det tilfælde, der kan blive et problem. Og det er altså ikke nogen stor sandsynlighed. Så skal jeg lige føje til, at det jo kun er et problem, hvis vedkommende vil emigrere tilbage meget tidligt, for hvis vedkommende har været her i 28 år efter adoptionen, er der jo ikke noget problem.

Men husk også rimelighedsargumentet over for dem, som faktisk kom her sammen med deres forældre i 3-års-alderen. Skal de stilles så meget dårligere end en, der blev adopteret i 17-års-alderen? Det bliver de jo, hvis vi følger forslagsstillerens argumenter. Så et eller andet sted skal grænsen gå.

Regeringspartierne har altså aftalt med Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, at vi sætter grænsen ved disse 4 år, hvilket løser næsten alle problemerne. Og jeg vil gerne takke Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti for et rigtigt godt samarbejde om det – man kan næsten kalde det det nationale kompromis om udlændingepolitikken.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen det er vidunderligt. Altså et nationalt kompromis, der handler om, at adopterede børn, der kommer til Danmark, skal diskrimine-

res i forhold til folk, der har boet her altid! Man kunne måske kalde det et nationalistisk kompromis.

Bortset fra det må jeg indrømme, at jeg simpelt hen ikke forstod integrationsministerens besvarelse. Vi er altså ude i, formentlig på grund af nogle andre familiemønstre, at nogle måske vil adoptere nogle børn og på den måde få dem hertil, som måske oven i købet har den idé, at de skal tvangsgiftes. O.k. muligvis, men hvorfor gør det en forskel, om de er 3 år eller 5 år? Man kan da præcis lige så godt adoptere børn, der er 3 år, med det formål, som man kan adoptere børn, der er 5 år. Det gør da overhovedet ikke nogen forskel.

Hvis ministeren endelig har behov for et argument for, at det at være adopteret er en særstilling, er det jo, fordi de faktisk er tvangsindført i landet. De er fuldstændig uden nogen muligheder for at værge for sig. De har ikke nogen ret til at sige, at de ikke vil til Danmark. Deres situation er fuldstændig retsløs i forhold til en familie. Her har familien i det mindste taget ansvaret for, at de kommer til Danmark. Derfor er det da rimeligt, at de folk, der bliver transporteret til Danmark, får lige rettigheder med de folk, der bor her i forvejen.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg fik ikke noget svar fra integrationsministeren på, hvad Justitsministeriet havde givet af redegørelse om det her ændringsforslag. I og med jeg ikke får noget svar, må jeg gå ud fra, at integrationsministeren på egen hånd uden at involvere justitsministeren har ændret på de faktiske forhold i justitsministerens arbejdsområde. Det må være en sag inden for regeringens rammer.

Kl. 17.30

Hvis man ser på adoptionsforeningernes henvendelse, er det, der kommer til at ske, at vi kan risikere, at vi fremover ikke kan få så mange børn til adoption, fordi de lande, der er indstillet på og har lavet aftale med Danmark om, at de gerne vil give os børn til adoption, ser meget omhyggeligt på, hvorvidt der sker diskrimination. Dette er diskrimination.

Samtidig forstår jeg stadig væk ikke, og jeg mener ikke, at integrationsministeren har forklaret det, hvordan den her situation rent konkret kan opstå, at man utilsigtet kan lave snyd, således at der kommer en utilsigtet familiesammenføring. Regner integrationsministeren ikke med,

at adoptionsmyndighederne kan deres lovgivning, og at de rent faktisk overholder den?

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Vi taler om tilfælde med fire hvis'er: Hvis der er tale om et adoptivbarn, som bliver adopteret efter 4-års-fødselsdagen, hvis dette adoptivbarn derefter emigrerer, hvis dette adoptivbarn derefter vender tilbage, og hvis dette adoptivbarn i mellemtiden har giftet sig med en fra det land, som vedkommende emigrerede til, så opstår relevansen af det, vi taler om. Fire hvis'er skal være opfyldt, før det bliver relevant at tale om det.

Her har vi så ændret lovforslaget, sådan at 90 pct. af alle adoptivbørn fuldstændig betragtes, som om de er født her i landet.

Det ville ikke være rimeligt at sige, at alle adoptivbørn skulle betragtes på den måde. Det ville være urimeligt over for dem, der er kommet sammen med deres forældre i 2-års-alderen og 3-års-alderen og 5-års-alderen. Så hvis man vil hævde, at dette her er en urimelighed, så kan jeg forsikre, at vi får en større urimelighed, hvis vi følger det ændringsforslag, som er stillet.

Nu håber jeg, at jeg har været så pædagogisk, at vi snart kan afslutte debatten.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Et ikkesvar er også et svar. Jeg må nu konstatere, at Justitsministeriet ikke er blevet hørt. Der sker nogle ændringer i adoptionslovgivningen, så vi kan risikere ikke at få ret mange børn fremover, og det på grund af fire hvis'er.

Integrationsministeren har jo overhovedet ikke besvaret mine spørgsmål. Integrationsministeren er indstillet på, at store dele af den adoptionslovgivning, vi tidligere har arbejdet efter og har arbejdet sammen om i hele Folketinget – vi har været enige om den – smider vi over bord, blot på grund af fire hvis'er, på grund af risikoen for, at der måske er et enkelt barn, der om 10 år kunne komme tilbage. Altså, integrationsministeren står ved det her lovforslag i den situation at kunne ødelægge adoptionssystemet bare for at gå med seler og livrem af frygt for, at der kommer en tilstrømning af en frygtelig masse børn.

Formanden:

Så er det hr. Søren Søndergaard for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg bad sådan set ministeren om at give et konkret svar på, hvordan det bedre kan lade sig gøre at misbruge systemet, når adoptivbarnet er over 4 år, end når det er under 4 år. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg forstår det simpelt hen ikke.

Jeg kan godt forstå det sådan rent teoretisk. Hvor muligt det i virkelighedens verden er, er jeg meget i tvivl om ud fra det, jeg kender til adoption. Det er ikke meget, det skal jeg indrømme, men ud fra det, jeg kender til det, og den måde, det foregår på, har jeg svært ved at se det for mig. Men o.k., jeg vil ikke udelukke, at det kan ske, at man kan misbruge det til en skjult familiesammenføring, men jeg har meget svært ved at se, hvordan der er forskel på, om barnet er 3 år eller 5 år, og jeg synes faktisk, at integrationsministeren skal forklare, hvad forskellen er, når nu integrationsministeren har valgt at sætte grænsen.

Så synes jeg i øvrigt, det er underligt, at Socialdemokratiet er fuldstændig fraværende i denne her debat. Det må åbenbart være en hjerteresag for Socialdemokratiet at diskriminere blandt adopterede. Jeg forstår ikke, hvorfor man ikke går op og forklarer. Hvorfor er det integrationsministeren, der skal hænge på denne her alene? Vi ved, hvad Venstre og Konservative og Dansk Folkeparti mener, og det kunne da være interessant at høre, hvad Socialdemokratiet egentlig har af argumenter for det her.

Kl. 17.35

(Kort bemærkning).

Elsbeth Gerner Nielsen (RV):

Når det er så få børn, som ministeren gør rede for, så er det besynderligt, at Socialdemokratiet og regeringen vil være med til at ødelægge alle potentielle adoptionsfamiliers muligheder for at adoptere et barn. Jeg forstår det ganske enkelt ikke. Og hvis der er noget i vejen med adoptionsloven, så synes jeg, man skal lave den om i stedet for at lave skjult lovgivning i form af en stramning på udlændingeområdet, som er uforståelig for alle.

Så fik jeg ikke svar på, om det her også gælder, hvis man adopterer et barn fra et EU-land. Er det her i overensstemmelse med EU-retten, altså at man kan opretholde et tilknytningskrav?

Endelig fik jeg heller ikke svar på, om det her gælder alle mennesker, der er adopteret, og som allerede bor her i Danmark. Er alle, der er kom-

met hertil efter det fyldte fjerde år, nu i den situation, at de skal opfylde tilknytningskravet i modsætning til deres øvrige danske venner og bekendte? Gælder det alle børn, eller gælder det kun nye børn, der kommer hertil?

Så håber jeg også, at vi er enige om, at det, der kendetegner det danske mindretal blandt sydslesvigerne, er, at de skal opfylde tilknytningskravet. Det er just derfor, vi laver loven om, fordi der var en masse danskere, der kom i klemme.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg går ud fra, at reglerne ikke først får virkning om 28 år, og derfor må svaret være, at det også gælder personer, som allerede er adopteret, ellers har jeg taget fejl. Men det kan vi jo få undersøgt, og jeg skal gerne skrive til udvalget, hvis det forholder sig anderledes.

Men der er én ting, der bringer mig på talerstolen, og det er de to ordføreres påstande om, at nu ødelægger vi tingene for masser af familier, der gerne vil adoptere, for når de hører om denne lovgivning i Kina og i Rumænien og andre steder, så vil de slet ikke tillade, at børn fra deres lande bliver adopteret af danskere.

Undskyld, men den er meget langt ude. Jeg har godt læst det i Politiken, men når jeg læser artiklen, virker det, som om selv journalisten ikke tror på det, og som om den, der har fremsat påstanden, heller ikke selv tror på den. Så undskyld, men det vil ganske enkelt ikke være tilfældet. Og skulle jeg få uret i det, så lad os tale om sagen igen. Men hvorfor i alverden skulle Kina og Rumænien afvise, at børn fra deres lande kan adopteres i Danmark alene med henvisning til at hvis og hvis og hvis, så skal de vente et par år, som jeg før beskrev? Det tror jeg simpelt hen ikke på.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Diskussionen om adoptionsbørns vilkår eller vilkårene for de familier, der gerne vil adoptere, kan belyses meget enkelt ved at læse højt fra det brev, vi i Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik har fået fra den deputation, der var i sidste uge angående disse bestemmelser i L 6.

Der står, og det er så adoptionsorganisationerne, der siger dette: Indtil dato har det været et uomgængeligt princip, at vi i Danmark behandler adoptivbørn, både danske og udenlandske, på lige vilkår og efter de samme love som biologisk fødte børn. Vi anser det for en umulig

opgave at forklare de kompetente myndigheder i vores samarbejdslande, hvorfor adoptivbørn over 4 år i fremtiden skal behandles forskelligt fra adoptivbørn under denne aldersgrænse. Vi er overbeviste om, at de udenlandske myndigheder vil opfatte den foreslåede lov som en helt uacceptabel forskelsbehandling på adoptivbørn og danske borgere generelt.

Det er svaret fra de organisationer, der arbejder med adoption til daglig, og som skal samarbejde med myndighederne i de lande, der kommer med børn til adoption. Så det er opfattelsen ude i de organisationer, som til daglig har kontakt med alle de forældre, der gerne vil adoptere. De opfatter dette som diskrimination.

Formanden:

Så kan vi vist gå videre i ordførerrækken.

Kl. 17.40

Sophie Hæstorp Andersen (S):

For Socialdemokraterne skal jeg sige, at vi har indgået et forlig om L 6 med regeringen. Det står vi ved. Det gør vi også i dag, når vi skal stemme om ændringsforslagene, der er kommet fra henholdsvis ministerens side og fra fru Anne Baastrup og fra fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Vi vil gerne være med til at indrette udlændinge- og asyl- og integrationspolitikken, så den tjener integrationen bedst muligt. Der skal være en balance mellem udlændinges ret til at tage bopæl i Danmark og det danske samfunds chance for at håndtere integrationen.

Selv om Socialdemokraterne bestemt ikke støtter alle elementer i den nuværende udlændingelov, der blev vedtaget i Folketinget sidste år, og vi i øvrigt ikke stemte for den lov, så har vi hele tiden støttet 24-års-reglen og tilknytningskravet i loven.

Men vi forventede, ja, nærmest frygtede, at regeringens udformning af tilknytningskravet ville føre til en lang række af vilkårlige afslag. Samtidig forudså Socialdemokraterne, at tilknytningskravet ville forhindre mange udlændingsdanskere i at vende hjem til Danmark med deres ægtefælle. Og da denne forudsigelse holdt stik, krævede vi derfor, at integrationsministeren skulle finde en løsning for de her familier, som aldrig har været målgruppen for den styrkede indsats mod tvangsægteskaber, og resultatet er det forlig, vi står og diskuterer i dag.

Når jeg har sagt, vi har indgået forlig, så betyder det dog også, at vi under førstebehandlingen af lovforslaget pointerede, at adopterede,

der kommer til landet som børn, ikke sidestilles med danskfødte børn på samme alder, hvis lovforslaget bliver vedtaget i den form, det har i dag. De skal opfylde tilknytningskravet, indtil de har haft ophold i 28 år og ikke kun indtil det fyldte 28. år, selv om de har været danske statsborgere siden adoptionen.

Derfor er vi meget tilfredse med, at integrationsministeren har lyttet til vores bekymringer og stillet et ændringsforslag, som sidestiller adoptivbørn med jævnaldrende danskfødte børn, og dette ændringsforslag har vi tænkt os at støtte i dag.

Vi kan derimod af de årsager, som integrationsministeren allerede har været inde på, ikke støtte det ændringsforslag, som fru Anne Baastrup og fru Elsebeth Gerner Nielsen har fremsat uden for betænkningen, da vi sådan set mener, at det vil give en forøget forskelsbehandling imellem børn, der kommer til landet som familiesammenførte, og adopterede børn.

Vi mener også, at det er et problem, at man hverken tager højde for den adopteredes alder på tidspunktet for adoptionen og ankomsten til Danmark eller for, hvor længe den pågældende har haft dansk indfødsret. Det vil faktisk betyde, at alle herboende adopterede, uanset de pågældendes alder på adoptionstidspunktet, uanset hvornår de har erhvervet dansk indfødsret, skulle stilles, som om de havde haft dansk indfødsret fra fødslen, og det mener vi sådan set er et problem og en forskel.

Vi har også noteret os, at ministeren er kommet med en tilkendegivelse både i dag og på skrift af, at årene forud for en adoption ikke vil blive fratrukket ved vurdering af et tilknytningskrav, men vi mener fortsat også, at ændringsforslaget er berettiget, da ministeren jo også erkendte her i dag, at problemet er aktuelt i nogle få tilfælde.

Derfor er vi glade for det ændringsforslag, selv om vi godt ved, det ikke nødvendigvis løser alle problemer. Men vi vil gerne følge området tæt, herunder om der i lovens implementering sker en ud over lovens intention yderligere administrativ opstramning.

Så det korte af det lange er, at vi støtter ministerens ændringsforslag og har tænkt os at stemme nej til det forslag, der er stillet af SF og De Radikale.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu går jeg ud fra, at man fra Socialdemokratiet har været til nogle forhandlinger med ministeren, og derfor vil jeg bare spørge: Er Socialdemokratiet i de forhandlinger på noget tidspunkt blevet præsenteret for nogen former for sandsynliggørelse af for slet ikke at snakke om dokumentation for, at risikoen for misbrug skulle være større, hvis adoptionsbarnet var 4 år og 1 måned, end hvis det var 3 år og 11 måneder?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er glædeligt, at Socialdemokraterne overhovedet tog ordet for at svare i den her sag – eller forsøgte. Jeg kunne godt tænke mig at vide, om det er Socialdemokraternes holdning, at adoptivforældre nu *skal* fortælle deres børn, at de er adoptivbørn, at det ikke længere er et privat anliggende, om man vil fortælle det. Som jeg forstår det, må det jo være sådan, at nu er forældre tvunget til at sige til deres børn, at de er adoptivbørn, for hvordan skulle børnene ellers gøre rede for over for udlændingemyndighederne, at de er adoptivbørn, og at der derfor er nogle andre regler for dem end for andre?

Kl. 17.45

Jeg vil også gerne have en nøjere forklaring på, hvorfor fru Hæstorp Andersen mener, at det er et problem at ligestille adoptivbørn og biologiske børn. Hvorfor er det et problem for Socialdemokratiet? Gør det overhovedet ikke indtryk på Socialdemokratiet, at de tre foreninger, der er på det her område, har sagt fra over for det ændringsforslag, som regeringen er kommet med, og på det kraftigste opfordrer til at lave lovgivningen om?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Adoption og Samfund var i Integrationsudvalget her forleden dag, da vi fik lovforslaget tilbage efter anden behandling, som vi fik afbrudt, og der beskrev de meget nøje det centrale, der er for udenlandsk adopterede unge, nemlig at de ikke har andet land end Danmark.

Det andet vigtige er, at de oplever, at de er meget, meget danske, og de har ingen ambitioner om at vende tilbage til deres oprindelige land, medmindre de er helt, helt sikre på at kunne vende tilbage til Danmark. Det var hovedoverskrifterne på de to budskaber.

Derfor vil jeg godt spørge Socialdemokraternes ordfører: Hvor mange udenlandsk adopterede unge har Integrationsministeriet – for jeg kan forstå, at Justitsministeriet ikke har været involveret – oplyst er over 10 år inden for de sidste 5 år? Problemet er jo, at man ikke har fået nogen oplysninger under de her forhandlinger.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

For det første vil jeg gerne sige, at for mig står det som noget meget centralt, at adoptivbørn har en ret til på et tidspunkt i deres liv rent faktisk at få at vide, at de er adopterede. Sådan som jeg sådan nogenlunde husker det, har Folketinget selv i en revision af adoptionsloven lagt til grund, at forældrene ved vurderingen af, hvorvidt de er egnede til at adoptere eller ej, skal forklare, hvordan de en dag har tænkt sig at fortælle børnene, at de rent faktisk er adopterede.

Man kan sige, at i den fagre nye verden er det en rigtig god idé at vide, hvor ens oprindelige ophav egentlig er fra, for der er mange ting, der i ens fremtid måske kommer til at afhænge af, hvor man genetisk er fra. Det siger jeg mere som sundhedsordfører end som udlændingeordfører. Så i princippet mener jeg, at det må være godt for et barn på et eller andet tidspunkt i dets liv at vide, hvor det egentlig oprindeligt kommer fra. Men det kan jeg høre at De Radikale ikke er enig i.

Så vil jeg sige, at de adopterede unge er danske statsborgere – de har mulighed for at blive det – og med hensyn til kravene omkring naturalisation er det jo sådan set for, at de har mulighed for at erhverve dansk indfødsret i forbindelse med adoption, indtil de er 12 år, hvis barnet er blevet adopteret enten af et ægtepar, hvor mindst en af ægtefællerne er dansk statsborger, eller af en ugift dansk statsborger.

Så jeg har svært ved at se, at de adopterede børn står over for en meget stor frygt i forhold til engang i fremtiden at skulle rejse ud. De er danske statsborgere, de vil kunne rejse ud på linje med alle andre danske statsborgere, og de vil kunne vende hjem igen, og tilknytningskravet vil stadig tale til deres fordel, ligesom det gør for andre danske børn i Danmark.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Jeg vil godt spørge den socialdemokratiske ordfører sådan helt principielt, om man mener, at adopterede børn skal ligestilles med biologiske

børn. Det er selvfølgelig i forhold til ændringsforslaget fra Det Radikale Venstre og Socialistiske Folkeparti, men jeg vil godt spørge til den helt principielle holdning, om man mener, at adopterede børn og biologiske børn skal sidestilles eller ej.

Når jeg spørger om det, selv om det kan lyde som et lidt dumt spørgsmål, er det, fordi man jo godt kan gå hen og lave et forlig, hvor man ikke får det hele – det er formentlig en velkendt sag for Folketingets partier – og derfor synes jeg, det er fair nok at spørge ud over det, der ligger inden for forligets grænser, om vi i virkeligheden måske er i den situation, at Socialdemokraterne på det her punkt har købt katten i sækken. Og det er så det. For så synes jeg, at man lige så godt kan sige det, og så er der sådan set ikke så meget at komme efter.

Kl. 17.50

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Kort til fru Sophie Hæstorp Andersen: Adoption og Samfund fortalte, at det var ganske, ganske få, der ønskede at besøge deres oprindelige land, og at de bagefter oplyste, at de undervejs havde været bange for det. Ja, det har ikke noget at gøre med, at de ikke har ret til at vende tilbage til Danmark, men de oplever ikke nogen særlig tilknytning til det land.

Så vil jeg godt høre: Har Socialdemokratiet under forhandlingerne fået et overblik over, hvor mange unge adopterede der som 20-årige, 22-årige pludselig vil stå i en situation, hvor de ikke kan få lov til at tage til udlandet og muligvis blive forelsket? Hvor mange er det i virkeligheden, det handler om?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det undrer mig sådan set meget, at Socialdemokraterne ikke kan se forskellen mellem folk, som er kommet til landet efter egen beslutning eller sammen med hele deres familie, og folk, som mere eller mindre tvungent er kommet til Danmark uden nogen familie og uden noget netværk i hjemlandet. Det er det, der typisk gør sig gældende for en person, der er adopteret.

Den adopterede kender formentlig ikke sin far og mor, har ingen familie i hjemlandet og kommer, fordi der er nogle i Danmark, der ønsker, at vedkommende skal komme til Danmark. Det er da klart, at der har Danmark en helt særlig forpligtelse til ikke at diskriminere dem.

Først tager man ud i verden og transporterer nogle folk ude fra verden til Danmark, og når de så har været i Danmark i 15-20 år, siger man: I øvrigt har vi lige en lov her, som går ud på at diskriminere jer.

Jeg kan godt se forskellen, og det undrer mig, at Socialdemokraterne ikke kan se forskellen.

Vi har stillet et spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, som jeg sådan set godt vil have at den socialdemokratiske ordfører svarer på, nemlig om der er kommet noget belæg frem i de forhandlinger, man har haft, om, at risikoen for misbrug af adoptionsordningen er større, hvis barnet er 4 år og 1 måned, end hvis det er 3 år og 11 måneder.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Til hr. Søren Søndergaard: Vi har været opmærksomme på, at der kan forekomme et misbrug under familierelaterede adoptioner, men ikke de anonyme adoptioner. Men størrelsen af misbruget eller sandsynlighedsførelsen, som hr. Søren Søndergaard efterlyser, tror jeg nok ikke jeg kan aflevere fra talerstolen i dag.

Derudover kan jeg til Kristendemokraternes spørgsmål om, hvorvidt Socialdemokraterne går ind for, at man generelt sidestiller adopterede børn med danske børn, sige, at det gør vi. Vi stod her ved førstebehandlingen og sagde, at vi ønskede, at det her var et element, man skulle tage op i loven, for hvis den skulle vedtages i dag uden nogen ændringsforslag overhovedet, så ville der kunne være et problem med, at adoptivbørn ikke blev sidestillet med danske børn.

Jeg må da også konstatere, at hvis der er nogle ting, som vi ikke har været opmærksomme på i forhold til indfødsretsloven, så er det i hvert fald også sådan, at Det Radikale Venstre og SF heller ikke har været opmærksomme på dem, for det ændringsforslag, man har stillet fra SF's og De Radikales side, går på, at man skal sidestille alle adopterede i Danmark, uanset hvornår de er blevet adopteret. De kan være blevet adopteret som voksne, de kan være blevet adopteret som 17-årige, de kan være kommet til landet i går, de kan være kommet til landet for kort tid siden; dem skal man sidestille med biologiske børn, selv om de aldrig nogen sinde har levet eller er opvokset i det her land. Det mener vi er forkert.

I stedet for burde man måske have kigget på, hvordan loven er omkring erhvervelse af stats-

borgerskab for adopterede i dag, hvor grænsen er 12 år. Det kan vi så se på, for nu skal sagen jo i hvert fald tilbage til tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det påhviler jo de partier, som indgår forlig, at sørge for, at de får de relevante oplysninger, sådan at de med god samvittighed kan indgå forliget og senere forsvare deres stillingtagen.

Kl. 17.55

Nu har vi flere gange i dag spurgt integrationsministeren om forholdet til EU-lovgivning, og derfor vil jeg gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, om man har sørget for at få at vide, hvordan disse nye regler forholder sig til EU-lovgivningen. Opfylder vi nu de krav, der er i EU-lovgivningen om at stille EU-borgere lige, uanset om de er adopterede eller ej? Har Socialdemokratiet sørget for at få kortlagt, hvad der ligger af sammenstød med EU-lovgivningen her?

Det viser sig jo, at f.eks. de danske sydslesvigere vil få betydelig mere gavn af EU-lovgivning, end de vil have af at gå ind under dansk lovgivning. Derfor skal vi være sikre på, at vi ikke kommer til at overtræde nogen regler ved det her. Har Socialdemokratiet sørget for, at det er blevet kortlagt?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, det er ret beklageligt, at Socialdemokraterne er gået med på et forslag, hvor man ved så lidt om realiteterne, som tilfældet er her. F.eks. taler Socialdemokraterne og også ministeren om et misbrug. Det lyder, som om der er masser af mennesker, der bor her i Danmark med anden etnisk baggrund, der har mulighed for at adoptere børn. Jeg har ikke selv nogen statistik over det, men jeg har spurgt Adoption og Samfund, om det er almindeligt, at indvandrerfamilier adopterer børn. Svaret er nej.

Det er utroligt svært for en familie med indvandrerbaggrund overhovedet at komme i betragtning i forhold til den almindelige adoptionslovgivning. Der var ikke nogen i Adoption og Samfund, der i den forbindelse lige kunne komme i tanke om familier, de kendte til med indvandrerbaggrund. Selvfølgelig skal der nok være nogle, men det er ganske få, fordi adoptionsloven er så stram.

Derfor vil jeg gerne vide, hvad årsagen er til Socialdemokratiets forskrækkelse på det her

område. Hvorfor vil man ikke være med til at ligestille adoptivbørn og biologiske børn?

Endelig vil jeg gerne vide, om fru Hæstorp Andersen er klar over, at de 17.264 børn, der er blevet adopteret siden 1970, er omfattet af det ændringsforslag, som Socialdemokratiet er med til at støtte.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg takker den socialdemokratiske ordfører for, at vi nu fik klart slået fast, at spørgsmålet om misbrug i forhold til familierelaterede adoptioner – jeg ved ikke, hvor almindelige de er, men de må åbenbart være almindelige – spillede en rolle, da man lagde den her aldersgrænse.

Men jeg forstår stadig væk ikke, hvorfor aldersgrænsen spiller nogen rolle. Hvis der er nogle, der vil lave et misbrug via en familierelateret adoption, kan de så ikke lige så godt gøre det, når barnet er 3 år, som når barnet er 5 år?

Hvor kunne man så sætte en grænse? Man kunne f.eks. sætte en grænse, der gik på, at barnet selv havde mulighed for at ytre sig i forhold til, om vedkommende ville adopteres eller ej, dvs. selv have mulighed for at tage afstand fra en adoption. For indtil barnet har mulighed for det, er der jo altså – undskyld jeg siger det lige ud – tale om en bortførelse. Der er tale om, at man tager et barn og transporterer det til et andet land uden barnets eget tilsagn. Er det ikke rimeligt, at man i forhold til den gruppe siger, at de i hvert fald ikke bliver diskrimineret i forhold til de indbyggere, der er der i forvejen?

Hvis man endelig skulle have en aldersgrænse, kunne man sige på et eller andet tidspunkt, når barnet havde mulighed for at sige fra, 11, 12 år, et eller noget i den stil.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

De Radikale bliver ved med at snakke om et misbrug og om, hvorvidt det er almindeligt eller ej. Jeg vil bare sige, at de oplysninger, vi har, er, at der kan finde et misbrug sted, og det gør der også, når det drejer sig om stedbørnsadoption og familierelaterede adoptioner. De omstændigheder synes vi er værd at tage med, lige så vel som det er værd at tage med i billedet, når SF og De Radikale står heroppe og snakker om, at der er mange hvis'er, og dem skal man også tage højde for, når man laver lovgivningen.

Derudover vil jeg sige, at vi mener, det stadig væk er vigtigt, at man prøver så langt hen, som

det overhovedet har været muligt, at sidestille adoptivbørn med danske børn, og at det ifølge indfødsretsloven altså er muligt at blive dansk statsborger, indtil man er fyldt det 12. år, erhverve det på ganske normal vis. Så er man jo sådan set ligestillet, man er faktisk bedre stillet som adoptivbarn end man var, hvis man var blevet familiesammenført hertil eller andre steder som 6-årig eller 7-årig.

Kl. 18.00

Til sidst vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det her er forligsmateriale. Vi har indgået et forlig med regeringen, og som jeg sagde indledningsvis, så står vi fast på det forlig. Vi mener ikke, at SF og De Radikale er kommet med noget nyt i hatten med deres ændringsforslag, og derfor kan vi ikke støtte det her i dag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Fru Irene Simonsen som ordfører.

Irene Simonsen (V):

Så har vi endnu en gang brugt adskillige minutter på det her forslag L 6, og endnu en gang har jeg lyttet med interesse til det, der bliver sagt. Men endnu en gang må jeg sige, at der intet nyt er under solen for dem, som ikke er med i forliget her: intet.

Jeg bliver mere og mere overbevist om, at det her handler om at drive politisk plat på nogle virkelig sårbare følelser, og hvis jeg var i den situation, at jeg var modstander af det her, så ville jeg være meget varsom med, hvordan jeg udtrykte mig.

Det her handler først og fremmest om, at vi laver nogle lempelser, så det bliver muligt at hjælpe nogle, som har været klemte i sommerens løb, hvor De Radikale i øvrigt gang på gang har råbt op og sagt, at det er for dårligt, og vi skal hjælpe de mennesker, der har været i klemme, fordi man ikke kunne få sin ægtefælle med til Danmark. Det er det, vi gør først og fremmest.

Men på trods af det starter man igen en skinger tone. Det næste, vi gør her, er, at vi går ind og hjælper de unge mennesker af anden etnisk herkomst, som er i klemme, som har det forfærdeligt. Jeg ville ønske, at man ville begynde at læse noget andet litteratur, f.eks. Rushy Rashids bog eller Manu Sareen, og vi kan fortsætte med alle dem, I kender. Så ville man kende baggrunden for det her og vide lidt om, hvordan det er, der skal hjælpes.

Det er i hvert fald mig meget magtpåliggende, at de mennesker skal hjælpes, og når De Ra-

dikale og SF og Enhedslisten giver sig til kende nu og her, så er det med baggrund i, at man tror – man tror – at der måske er to eller tre, der hen over de næste 10 år kommer i klemme i det her. Men kære venner – eller måske skulle man ikke sige venner her, for vi var måske ikke venner med alle, har jeg hørt tidligere i dag, så det vil jeg tage mig i vare for – men så vil jeg sige, kære kolleger, vær dog opmærksomme på, hvad det er for en hjælp, vi skal ud og yde her til nogle, der er virkelig sårbare.

Jeg hører fru Elsebeth Gerner Nielsen sige heroppefra, at man jo kunne have lyttet til De Radikales beslutningsforslag, da det var fremme, hvor man gjorde det, at man stillede krav om, at man skulle forsørge den, man er familie-sammenført med. Det vil jeg gerne tage som første udgangspunkt.

Prøv at læse Rushy Rashids bog og se, hvordan hun var forpligtet til i et tvangsægteskab, arrangeret ægteskab, at forsørge den familie-sammenførte og være den ansvarlige her. Ud over at man er tvunget ind i et ægteskab, som man ikke ønsker, så får man også pludselig en forsørgerpligt. Det er ikke nok, det er jo bare at stille dem endnu dårligere.

Og man skal lade sig integrere, ja, men det, vi faktisk gør her, er, at nu lukker vi og laver vandtætte skotter, så vi får lukket for tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber, så vi hjælper de unge mennesker, der er her, så de får mulighed for at bruge energien på at blive integreret, få uddannelse og i øvrigt komme til at klare sig godt.

Det er den hjælp, de beder om. Jeg talte med en for nylig, som også har været igennem et arrangeret ægteskab, og det er altså arrangeret i citationstegn, idet der er en skjult tvang i det. Hun siger tydeligt til mig: Gid jeres forslag havde været fremme, da jeg stod i situationen. Tænk, hvad jeg havde været sparet for, og hvad jeg – i øvrigt nu måske med det forslag her – kunne have sparet mine egne børn for, som nu sidder i suppedasen.

Der er så triste historier bag det her. Fru Elsebeth Gerner Nielsen siger også, at med det radikale forslag skal man sørge for at foretage en retsfølgelse af dem, der bidrager til tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber. Jamen hvor er hjertet henne? Hvad tænker man på? Det er en frygtelig situation, de unge mennesker kommer til at stå i, og skal de så til at anmelde deres forældre? Her får de mulighed for på anonym vis at sige fra, og så skal der være en an-

meldelse af forældrene, hvilket vi jo ved kan få vide konsekvenser.

Kl. 18.05

Både fru Elsebeth Gerner Nielsen og flere af dem, der er imod det her, er selv forældre og ved, hvordan børn betingelsesløst elsker deres forældre. Skal vi så tvinge børn til at skade deres forældre og lave dem til forbrydere og udstille dem som forbrydere? Nej, vi skal hjælpe dem til anonymt at kunne komme herind, give nogle oplysninger, som gør, at vi kan få dem holdt væk fra de tvangsarrangerede ægteskaber og sådan, at de forældre, der måske også er i en klemme, som reelt ikke ønsker det her, har en mulighed for at sende en besked til den pågældende familie i hjemlandet og sige: Beklager, men det tillader den danske lovgivning ikke, det kan ikke lade sig gøre.

Når vi så har fået det her gennemført, så håber jeg også, at De Radikale vil lægge den skringre tone på hylden. Vil lade være med at blæse noget op, som ikke eksisterer. Lade være med at prøve at give det billede af Danmark, så man internationalt kan sige, at Danmark er forfærdelig på udlændingeområdet, gøre adoptionsdonorlandene opmærksom på, at man endelig ikke skal komme til Danmark med sine børn, for det er forfærdeligt, her mishandler vi dem nærmest. Det er jo det billede, der bliver udstillet, fordi vi ikke sidestiller dem med andre. Og hvis det overhovedet sker, så kan det måske dreje sig om tre eksempler over de næste 10 år.

Prøv at dæmpe tonelejet, prøv at tage følelserne frem, hjælp de unge mennesker, der virkelig er i knibe her. Det ville pynte gevaldigt på modstanderne her.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så har fru Anne Bastrup bedt om en kort bemærkning og derefter fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Under denne her diskussion, vi har haft med integrationsministeren og med Socialdemokratiet, synes jeg i og for sig ikke, at tonen har været specielt skinger. Der har været nogle stiltfærdige spørgsmål om, hvad Justitsministeriets indstilling er til ændringer af grundlæggende principper i adoptionslovgivningen; ikke noget svar. Det kunne være, fru Irene Simonsen har et svar.

Hvad er holdningen til Adoption og Samfunds henvendelse? Hvad er holdningen til AC International Børnehjælp, der påstår – med rette,

med urette? – at det her kan gå ud over muligheden for at adoptere udenlandske børn, fordi donorlandene ikke fremover vil være med? Har Justitsministeriet undersøgt det, har Integrationsministeriet undersøgt det, har fru Irene Simonsen et svar?

Så har vi også diskuteret spørgsmålet om, hvem der snyder hvem. I de uddybende bemærkninger til tilføjjelsen til betænkningen står der tilsyneladende, at det er for at forhindre snyd med familiesammenføring. Jamen hallo, er der nogle konkrete eksempler? Kom med et konkret eksempel. Hvor mange børn på 17 år er blevet adopteret med henblik på, at der skal ske snyd?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I forbindelse med denne andenbehandling af L 6 har vi i forskellige omgange stillet nogle helt konkrete spørgsmål om sammenstød med anden lovgivning, med adoptionslovgivningen, med EU-lovgivningen. Vi har ikke taget fat på den debat, vi havde sidste år om danske statsborgere, som skal opfylde tilknytningskrav for at få deres udenlandske ægtefælle til Danmark. Den diskussion har vi jo tabt, fordi regeringen gennemførte dette vanvittige tilknytningskrav for danske statsborgere, hvor man påfører landets egne statsborgere et tilknytningskrav. En sådan regel findes intet andet sted i noget civiliseret land, og det har den danske regering, det danske flertal i Folketinget indført. Det er fuldstændig absurd.

Jeg behøver ikke noget svar fra fru Irene Simonsen. Jeg mener bare, at alle disse ulykker altså er en konsekvens af, at man har indført tilknytningskrav for danske statsborgere på en sådan måde, at selv ikke danske statsborgere kan være sikker på at være velkommen i deres eget fædreland. Det er det, der er det absurde.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Til fru Anne Baastrup kan jeg sige, at jeg ikke har oplevet fru Anne Baastrup specielt skinger. Det var rettet mod De Radikale og fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Med hensyn til konkrete eksempler vil jeg lige henvise til et interview, jeg lavede her i formiddag med en far, som adopterede to børn sidste år på 5 og 6 år. Han følte sig frygtelig hængt ud. Jeg kan godt forstå hans følelser, det har jeg fuld forståelse for. Men man må også forklare

ham, at det jo er rent teoretisk, at hans børn kommer i klemme. Det er rent teoretisk. Lige nu har vi nogle problemer med, at der eksisterer en enorm kreativitet. Det har vi jo set.

Kl. 18.10

Fru Elisabeth Arnold siger, at hun var stærk modstander af, at danske statsborgere skulle have tilknytningskrav. Jamen det var jo en stramning, vi ville lave, som vi troede ville hjælpe. Det viser sig, at det ikke engang er nok. Så vi ved, at der virkelig skal laves vandtætte skotter nu, og det bliver der.

Det er egentlig det eksempel, jeg kan give, at vi jo kunne forestille os, at der også ville blomstre en kreativitet her. Vi ved, at i ganske få grupper af visse etniske minoriteter lover man sit barn væk allerede som 6-årig. Der er aftalen i stand. Der begynder de økonomiske transaktioner allerede at foregå. Det findes der adskillig litteratur om, og jeg kan finde litteraturen frem og vise, hvordan det her foregår. Så man kan forestille sig, at kreativiteten vil blomstre, hvad angår adoption. Det ville den kunne, vil jeg sige, lige så teoretisk, som det er teoretisk, at der er nogle af de andre, der kommer i klemme.

Det her handler om, at nu laver vi vandtætte skotter, og så vil vi have god integration.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er der tre korte bemærkninger, først fru Elsebeth Gerner Nielsen og derefter fru Anne Baastrup og så hr. Søren Søndergaard.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er jo meget interessant, at det, både Socialdemokratiet og Venstre har så travlt med at forklare, er, at den her lovgivning ikke betyder noget som helst. Der er ikke nogen, der bliver ramt, og hvis der endelig er nogle, der bliver ramt, så er det rent teoretisk.

Så er det igen, man må spørge: Hvad skal det nytte? Hvorfor laver man det så? Hvorfor sidestiller man ikke bare biologiske børn og adoptivbørn, hvis der ingen problemer er i at gøre det?

Så i forbindelse med fru Irene Simonsens ordførertale: Det lyder altså interessant, når en ordfører fra Venstre stiller sig op og forsvare forbryderne; og forsvare de forældre, der har været så uheldige, at de er kommet til at tvinge deres børn til at gifte sig mod deres vilje. De skal beskyttes i Venstres optik. Det lyder vel nok godt. Det lyder vældig konsekvent.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad det er i den lovgivning, som regeringen har lagt frem, der beskytter mod tvangsægteskaber. Hvad er det, der forebygger tvangsægteskaber i den lovgivning, der er lagt frem?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Irene Simonsen argumenterede meget følelsesladet mod de problemer, der er forbundet med tvangsægteskaber.

Jeg vil godt helt stilfærdigt sige, at jeg er fuldstændig enig med fru Irene Simonsen. I SF anser vi det også for kriminelt. Vi mener så omvendt, at det skal straffes, og vi mener, at vi skal have lavet straffeloven mere præcis, således at det er klart for enhver, at det er strafbart, hvis man indirekte eller direkte truer sine børn til at indgå ægteskab. Men nok om det.

Jeg forstår bare ikke fru Irene Simonsens eksempel med, at man som 6-årig bliver tvangsadopteret med henblik på eventuelt at kunne snyde med familiesammenføring om 28 år. Fru Irene Simonsen kan lige så godt sige det, som det er: Justitsministeriet er ikke blevet hørt, og fru Irene Simonsen har overhovedet ikke interesseret sig for, hvad Justitsministeriet siger til de problemer, der er forbundet med de nye ændringer, der kommer via bemærkningerne. Der er ikke overhovedet taget hensyn til eventuelle donorlande. Der er ikke et eneste eksempel på, hvordan man snyder med familiesammenføringer. Det har jo rent faktisk kunnet lade sig gøre i de sidste 200 år at snyde via adoption med familiesammenføring. Jeg har ikke fået et eneste eksempel.

Det her er noget makværk, og det synes jeg simpelt hen bare at fru Irene Simonsen skal indrømme.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu var fru Irene Simonsen hele vejen rundt. Det var jeg altså ikke, jeg har sådan set kun spurgt om én ting 15 gange eller noget i den retning – 17 gange bliver jeg rettet af integrationsministeren – 17 gange er jeg gået herop og har spurgt om den samme ting. Så var det ikke bare lettere at få svaret?

Den ting, jeg har spurgt om, er, om der er nogen eksempler på, om der er nogen dokumentation for, om der er noget som helst, der tyder på, at det ikke lige så fuldt ud kan lade sig gøre at lave den tænkte snyd med familiesammenføring

via adoption, når barnet er under 4 år, som når det er over 4 år? Er der ikke nøjagtig de samme muligheder?

Kl. 18.15

Jeg synes da bare, at det må være muligt at få svaret på det spørgsmål. Jeg kan ikke forstå, at man sætter en grænse ind på 4 år, hvis man ikke kan svare på det enkle spørgsmål.

Så vil jeg bare lige sige til sidst, at jeg altså tror, at man bliver nødt til at holde fast i, at folk, der overtræder straffeloven, er forbrydere. Så kan der være forskellige motiver, og dem skal man også se på, især når man udmåler straffen. Men jeg tror, vi bliver nødt til at fastholde, at folk, der overtræder straffeloven, er forbrydere.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil starte med at svare hr. Søren Søndergaard, så jeg er helt sikker på, at han også hører svaret den her gang: Der er ingen dokumentation, men der er tænkte eksempler, og det er jo netop derfor, at vi gør, som vi gør. Jeg har lige før svaret på det og sagt, at man nemt kan tænke sig, at en kreativitet også blomstrer her inden for adoption, fordi det i visse kredse er almindelig kutyme, at aftaler om senere indgåelse af ægteskab laves helt ned til 6-års-alderen. Der kan blomstre en kreativitet.

Men jeg vil give hr. Søren Søndergaard fuldt ud ret i, at det er teori, lige så vel som det er teori, at de 40, der bliver adopteret i en alder af mere end 4 år, vil få et kæmpe problem. Som jeg sagde til den far, jeg talte med i morges, vil jeg nu gerne være med til at lave vandtætte skotter, og jeg vil gerne have noget mere solidaritet blandt andre og også blandt dem, der lige midlertidigt her er ramt af noget teoretisk, sådan at vi kan få integrationen til at virke i Danmark, for jeg tror, vi alle sammen er enige om, at vi skal have integrationen til at virke.

Vi skal have lukket de skotter her, så vi ikke får flere familiesammenføringer, for vi ved, at i de der grupper, hvor der er arrangerede ægteskaber, er det svært at få integrationen til at virke. Der skal lukkes af.

Lad os så se om 15 år, for teoretisk står de, der bliver adopteret nu, måske om 15 år med et problem. Så tror jeg også, verden har forandret sig. Det tror jeg såmænd også hr. Søren Søndergaard tror at den har, og i øvrigt må fru Elsebeth Gerner Nielsen, fru Elisabeth Arnold og fru Anne Baastrup nok erkende, at det kan være, at verden ser anderledes ud om 15 år, specielt hvis

man vil stå sammen om at få integrationen til at lykkes. Så vil det blive noget, der er meget nemmere.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Tak for svaret om, at der ikke var nogen som helst form for dokumentation for den påstand, men at det var nogle tænkte eksempler. Hvad er det, der forhindrer, at man tænker et eksempel, der består i, at i stedet for at udnytte et barn, der er 4 år og 2 måneder, til at blive familieadopteret og så blive tvangsgift på et senere tidspunkt, så laver man aftalen, når barnet er under 4 år? Hvad er det, der forhindrer, at man tænker det eksempel?

Der er selvfølgelig intet, der forhindrer, at man tænker det eksempel, absolut intet. Hvorfor har man så lagt grænsen dér, når den risiko fuldstændig eksisterer? Det, man jo kunne gøre, var at kigge på de adoptionsbetingelser, der var. Man kunne f.eks. gå ind og kigge på, hvem man gav tilladelse til adoption, og der kunne risikoen for et senere tvangsægteskab jo indgå som et kriterium, man undersøgte.

Men igen, så er det altså, at man retter bager for smed. Man har to bagere, men man har kun en smed, så når smeden har gjort noget forkert, gør man en af bagerne ansvarlig for det.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Fru Irene Simonsen siger gang på gang, at det ikke er et problem, at man forskelsbehandler adoptivbørn, fordi der ikke vil være nogen eksempler på, at adoptivbørn, der er kommet her til efter det fyldte 4. år, skulle finde på at tage til udlandet og gå hen og finde en kæreste dér. Det er så få.

I øvrigt var det ministeren, der startede med alle hvis'erne, men nu gentager jeg dem. Hvis det er så enkelt, hvorfor stiller Socialdemokratiet og regeringen så et ændringsforslag til udlændingelovgivningen? Der er jo ingen grund til at lave noget som helst om, hvis tilknytningskravet ikke er et problem. Hvorfor laver man så lovgivningen om?

Kl. 18.20

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der bliver ikke svaret? Så er det integrationsministeren.

Nå, hvis ikke der er flere, der beder om ordet, så har vi et problem, thi der er ikke kaldt til af-

stemning, idet jeg var oplyst om, at integrationsministeren ville tage ordet. Men så ringer vi til afstemning nu, og så stopper vi bare lige så stille. Vi vil ikke afbryde mødet, for så går alting galt, så om 7 minutter vil vi stemme.

Fru Elsebeth Gerner Nielsen vil gerne sige noget, fru Elsebeth Gerner Nielsen er fuldstændig velkommen til at bruge i hvert fald 1 minut.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil bare gøre ministeren opmærksom på, at han faktisk fra sin stol lovede, at han ville svare på spørgsmål om EU-retten i forhold til denne her lovgivning.

Er ændringsforslaget inden for EU-retten?

Det er jo sådan, at hvis der er tale om ægtefællesammenføring mellem en dansk statsborger og en EU-borger, så skal de ikke opfylde tilknytningskravet. Hvordan kan det så være, at hvis man adopterer et barn fra et andet EU-land, så kan man indføre et tilknytningskrav? Det er det, vi Radikale ikke helt har forstået, må jeg sige til integrationsministeren.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det følger jo af hele diskussionen om det danske mindretal i Sydslesvig, at disse regler i udlændingeloven også gælder borgere fra andre EU-lande. Det er jo derfor, vi drøfter den særlige stilling for de dansksindede i Sydslesvig. Så svaret er, at udlændingeloven også gælder for EU-borgere.

Men EU-borgere har jo i kraft af EU-retten nogle rettigheder, og de gælder for EU-borgere og kun for EU-borgere, bl.a. retten til at vandre frit, søge arbejde osv. og også på visse punkter: retten til at have ægtefællen med.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg har med stor interesse fulgt denne debat, ikke med glæde, men med interesse, og der er et spørgsmål, jeg ikke kan lade være med at stille integrationsministeren:

Vi har her i Folketinget beskæftiget os meget med kvaliteten i lovgivningen. Kan det virkelig være sådan, at denne lovgivning ikke har været forelagt Justitsministeriet, og hvad er forklaringen i så fald? Det er dog højst usædvanligt, og heldigvis da, men det er jo fremgået af debatten, at det forholder sig sådan, og jeg hører gerne ministerens kommentar til det.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er glad for spørgsmålet, for jeg fik ikke svar på det tidligere, da det blev rejst.

I Integrationsministeriet laver vi naturligvis ingen lovgivning, fremsætter ingen lovforslag, uden at vi har Justitsministeriet med i alt, hvad vi gør, i vores aftenbøn og i alt, hvad der i øvrigt skal til for at lave gode love.

Hermed sluttede forhandlingen.

Kl. 18.25

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hvis ikke der er flere, der beder om ordet, er forhandlingen sluttet, men der vil gå yderligere et par minutter, før vi kan sætte afstemningen i gang, da folk skal have tid til at komme, men nu betragter jeg forhandlingen som afsluttet.

(*Ophold*).

Det ser ud, som om vi nu kan gå i gang med afstemningen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 16 stemte for, 87 stemte imod.

Ændringsforslag nr. 1 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Der var ikke stillet ændringsforslag i betænkningen.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

24) Anden behandling af lovforslag nr. L 66: Forslag til lov om ændring af lov om støtte til folkeoplysende voksenundervisning, frivilligt folkeoplysende foreningsarbejde og daghøjskoler samt om Folkeuniversitetet (folkeoplysningsloven) og lov om ungdomsskoler. (Frivilliggørelse af folkeoplysningsudvalgene).
Af undervisningsministeren (Ulla Tørnæs).
(Fremsat 6/11 2003. Første behandling 18/11 2003. Betænkning 9/12 2003).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 48 stemte for, 55 imod.

Ændringsforslag nr. 2-6 forkastedes uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Anden behandling af lovforslag nr. L 31: Forslag til lov om ændring af lov om grundlæggende social- og sundhedsuddannelser. (Ansættelsesaftaler for elever hos private leverandører af personlig og praktisk hjælp m.v.).
Af undervisningsministeren (Ulla Tørnæs).
(Fremsat 9/10 2003. Første behandling 31/10 2003. Betænkning 9/12 2003).